קונטרס הפלג

ISAAC HURWITZ
2700 BX.P.K.E.
BRONX N.Y.-Q33

דעבס

דעבס אי"ז געבארן געווארן אין יאר 1855, אין דעם שטעטל טער-האוט, אינדיאנא. זין פאמיליע איז געווען אן ארימע. דעבס איז געווען א פיאי-קער בחור, און ער האט געענדיקט א סעמינאר, וועו ער איז געווען פערצן יאר אלט. וועו ער איז נאך נים געווען פופצן יאר, האט ער אנגעהיבן צו ארבעטן בי דער אייזנבאן אלס א לאקאמאטיוו-הייצער.

דעם 27סטן פעברואר אין יאר 1875, איז געגרינדעט געווארן א יוניאן פון די לאקאמאטיוו-הייצער, און דעבס איז געווארן דער סעקרעטאר. דער פירער פון דער יוניאן האט געוואוסט, אז דעבס איז זיער פיאיק, און ער וועט אויפ-טאן א סך. דעבס האט גענרינדעט די ארבעטער-יוניאן, "די אמעריקאן רייל-וויי יוניאן" אין יאר 1893. אין משך פון עטלאכע יאר, האט ער גענרינדעט יוניאן זיער א גרויסע/אין האט אויפגעטאן זיער אסך וואונדער.

אינטערעסאנט איז וויי אזוי דעבס איז געווארן א סאציאליסט. אינמאל האט דעבס, אלטער פרייד, וואס האט געארבעט מיט אים, ארויפגעלייגט זין האנט אויף דעבסן און האט געזאגט: "דו וועסט זין א גרויסער מאן, דעבס!"

אין יאר 1878 בין איך אויסגעקליבן געווארן אלס רעדאקטער פון זשורנאל, וואס די ברודערשאפט האט ארויסגענעבן. אין צוי יאר ארום איז דעבס געווארן סעקרעטאר און קאסיר. אכצן שטונדן א טאג פלעגט דעבס ארבעטן. א מידער פלעגט ער גין שלאפן. מיט זיך אבער איז ער ניט געווען צופרידן. ער פלעגט אלעמאל דענקען, אז ער האט וויניק ארבעט געטאן.

אהרון אפשין
קלאס 23.

אן ארבעטער

יונג און שין, פול מיט פרייד,
האט ער א דזשאב געפונען,
געלאפן יעדן טאג אין שאפ,
פאר פרעמדע גאלד געשפונען.

די בעסטע יארן פון זין לעבן
האט ער אין שאפ געטמאכט
בייז די מאשין האט פון אים
א קאליקע געמאכט.

אצט איז ער אלט און קראנק,
ארבעט קאן ער ניט געפינען,
שפילט ער אויף א קעסטעלע אין גאס,
זין עלנד ברויט פארדינען.

סטעלא קארבער
קלאס 23.

וי איך האב פארבראכט מ"ן וואקאצ"ע

דעם יאר 1925 האב איך פארבראכט מ"ן וואקאצ"ע אין קעמפ. דארטן
ז"נען מיר געווען פאנאנדערגעטיילט אין גרופעס. מ"ן גרופע איז
געווען די גרופע, די לצ"ם.

א"נמאל האבן מיר, די לצ"ם, אויפגערעדט די בעטלאך פון די עלטערע
מ"דלאך. זי ז"נען געווען "די שטיפערקעס". ב"נאכט האבן זי ז"ך אנגעטאן
אין וו"סן מיט האנטוכער אויף די קעפ און באמיט ז"ך אויסצוזען וי גי"פטער.
זי האבן אונז ארויסגעשלעפט פון די בעטן און אויפגעלייגט אין דרויסן.
דער דרויסן איז געווען נאס, האבן מיר געדענקט, אז זי האבן אויסגעאפן
וואסער. אבער עס איז געווען פון דער טויי פון דער נאכט. מיר האבן
געמאכט אזוי"פיל טומל, אז די אויפפאסער האבן ז"ך אויפגעכטפט און געזאגט
מיר זאלן גי"ן שלאפן. מארגן וועלן מיר ערקלערן אונזער האנדלונג.

מערי דרי"זין
קלאס 23.

אנהי"ב וינטער

דער וואלד טוט אויס זי"ן גרי"נעם אנצוג,
און א נאקעטער בלי"בט ער שטי"ן,
אין א טי"פן שלאף פארזי"נקט ער,
בי"ז דער פרי"לי"נג קומט צו גי"ן.

די פי"גלאך דערשפי"רן די קאלטע טעג,
אין וואר"מע לענדער פלי"ען זי אוועק,

די חי"זח גרי"טן אויף וי"נטער די מפי"ז,
בי"ז וואנען ס'וועט ווערן באדעקט אלץ מי"ט אי"ז,
בי"ז וואנען ס'וועט וואכן דער שני" וי"ם די וועלט,
בי"ז וואנען ס'וועט קומען די טרעקלאכע קעלט.

די קלי"נע מוראשקע זי הארעווט שווער,
און קלי"בט אלץ אויף וי"נטער,
וואס מער און וואס מער.

באלד קומט שוין דער וי"נטער, און שני" הויבט אן פאלן,
און ס'וועלן שוין קעלטער די זונ"ם לי"בע שטראלן.

די קי"נדער, זי לויפן אין שולע געשוי"נדט,
זי האבן נ"ט מורא פאר קעלט און פאר וי"נט,
זי וי"לן ז"ך לערנען וואס מער און וואס מער,
בי"ז וואנען ס'וועט קומען דער פרי"לי"נג אהער.

מרי"ם לעוי"ן
קלאס 23.

וי אזוי אי"ך האב פארבראכט מ"ן וואקאצ"ע

אי"ך בי"ן ה"נט"קן זומער געווען אי"ן „קי"נדערלאנד" קעמפ. אי"ך בי"ן געווען דארט לעצטן י"אר אזן אי"ך האב שו"ין געוואוסט, וואס דער קעמפ א"ז.

אי"ך וי"ל דא דערצי"לן מ"ן בעסטע אי"מפרעס"ע: דאס א"ז געווען „נ"לאנד". א נ" לאנד, וואו אלע לעבן גל"ך. מי"ר האבן דאס געזען צוי" טעג נאכאנאנד. אי"ן טאג האבן מי"ר געהאט צערעמאני"עס. א מענש, וואס א"ז 10 י"אר אלט ווערט א בי"רגער. זי" האבן געקראגן בי"כלאך מי"ט דער קאנסטי"טוצי"ע. דעם צוי"טן טאג האבן מי"ר געהאט די קאנטעסטן. מי"ר האבן געהאט אטלעטי"שע אי"בונגען, פי"ראמי"דן, טאנץ קאנטעסטן, דעקלאמאצי"עס, פי"אנא שפי"לן און געזאנג.

אי"ך בי"ן צופרי"דן, וואס דער זומער האט זי"ך געענדי"קט מי"ט „נ"-לאנד," וי"ל אי"ך וועל דאס ק"נמאל נ"ט פארגעסן.

חנה גראסמאן
קלאס ד2.

דער ארבעטער

אהי"ם א"ז דער ארבעטער שפעט געקומען, פארצארנט און פארטראכט, און ער האט גענומען טראכטן, וען וועלן די ארבעטער האבן די מאכט. ער קומט א מי"דער אי"ן שאפ. שוער א"ז ז"ין וואוינט, און וען עס קומט די נאכט, א שווערער אהי"ם ער פארט.

אהרון קאפלאן
קלאס ד2.

אי"ז-קרי"ם

אמאל בי"ן אי"ך געווען אי"ן פארק. דארט האב אי"ך באגעגנט מ"ן פרי"נדי"נע. מי"ר האבן נ"ט געהאט וואס צו טאן, האט מ"ן פרי"נדי"נע געזאגט, אז זי" וועט מי"ר דערצי"לן א מעשה. האט זי" געזאגט: „אי"ך האב א קוזי"נע, אי"ר נאמען א"ז בעט"י. זי" האט אמאל געגלי"כן אסך אי"ז-קרי"ם, אזוי", אז זי" וואלט עס גע-וואלט האבן צו י"עדעך מאל"ט..

א"נמאל האט צו אי"ר די מאמע געזאגט: „בעט", ג" ארוי"ס און קו"ף א

קוואַרט א"ז-קר"ם." בעט' האט זי"ך אל"ן נ"ט געגלו"בט, וו"ל א"ר מאמע האט א"ר נ"ט ערלו"בט צו עסן א"ז-קר"ם. זי' האט געטאן, וואס א"ר מאמע האט א"ר געהא"סן. וועז זי' א"ז צור"קגעקומען האט א"ר מאמע צו א"ר גע-זאגט: „זעץ זי"ך אוועק, אוז עס אוי"ף די' א"ז-קר"ם." בעט' האט אנגעה"בן עסן, אבער זי' האט נ"ט געקאנט אוי"פעסן א"נגאנצן. א"ר מאמע האט געזאגט: „בעט', פארוואס עסטו נ"ט אוי"ף די' א"ז-קר"ם?" אוז בעט' האט/אוי"פגעגעסן עס אוז זי"ך אוועקגעל"גט א"ן בעט. מ"ט אמאל האט זי' געקראגן א בוי"כוו"ט"ק. א וו"לע שפעטער קומט אר"ם א טעלער א"ז-קר"ם, אוז האט געזאגט: „אזוי' וי' דו גל"כסט מ"ר אזוי"פ"ל, וועל א"ך ד"ר נעמען צו זי"ך אה"ם." א"ן א"ן מאמענט האט זי"ך בעט' געפונען א"ן א לאנד, וואו אלץ א"ז געווען געמאכט פון א"ז-קר"ט: די' גאסן, די' ה"זער, די' מענטן אוז אוי"ך די' קרעמלאך. בעט'"ן א"ז מ"אוז געווארן פון די' א"ז-קר"ט, האט זי' געזאגט צום טעלער א"ז-קר"ם: „ז"ט אזוי' גוט, אוז לאזט מ"ר ג"ן אה"ם.

„נ"ן," האט די' א"ז-קר"ט געענטפערט, „דו מוזט דא בל"בן מ"ט אונז."

בעט' האט געוואלט אוועקלו"פן, אבער מען האט א"ר נ"ט געלאזט.

זי' א"ז געגאנגן אוז געגאנגן, ב"ז מ"ט אמאל האט זי' דערהערט א"ר מאמעס שט"מע זאגענד"ק: „בעט', שט" אוי"ף, ס'א"ז טוי"ן שפעט."

בעט' א"ז אוי"פגעשטאנען, אבער א"ז-קר"ם האט זי' טוי"ן מער נ"ט געוואלט.

אסתר מאסלאוו
קלאס 2ג

פי'אנא שפי'לן

מ"ן מאמע זאגט א"ך זאל אב"סל פי'אנא שפי'לן,
אבער דאס א"ז געגן מ"ן וי'לן,
וו"ל וי' א"ך ה"ב אן שפי'לן,
זאגט זי' אזוי' עס גר"לצט וי' דר"צן גר"לן.

א"ך ב"ן נ"ט א"נשט"מ"ק מ"ט מאמען,
וו"ל זי' א"ז דאך נ"ט געוועכט,
זי' וואלט וועלן א"ך זאל שפי'לן,
גאנצע טעג אוז גאנצע נעכט.

חנה רעזנ"ק.
קלאס 2ד

ראס לעבן

וען מ׳ בל׳קן אויף צור׳ק,
א׳ן אזנזערע לעצטע ׳ארן—
וואס א׳ז דאס לעבן?
א חלום,
א שפ׳ל.
א׳ן ׳וגנט—וו׳ וועט ז׳ך עס ענד׳קן?
אויף דער עלטער—שוין אויסגעלאשן.
דאס לעבן פו׳לט וו׳ א בוים,
וען ד׳ נאטור לענט ז׳ך אן אויף דעם
צעפאלט עס.
אויך דאס לעבן פון וען דאס קינד ליגט לעבן דער מזטער,
בי׳ז ד׳ זון פארגי״ט הינטער אלע וואלקנס.
דער טאג, וואס האט ז׳ך ערשט אנגעפאנגען
ענד׳קט ז׳ך שוין,
מ׳ר ז״נען גר״ט ארו׳סצושוו׳נדן פון דער וועלט.
דער טאג א׳ז פארט׳ק,
ד׳ שפ׳ל פון לעבן א׳ז אר׳בער.

בעלא דארפמאן,
קלאס ד2.

א וואלקן

א׳ך שט׳׳ אל׳׳ן.
פארגעסן אזן פארגעבן פון דער גאנצער וועלט,
מ׳ט א ר״ן וואר׳ן אזן פר׳׳ע וי׳לן,
אזן א׳ך דער׳פ׳ל, אז עפעס הויבט מ׳ר צו א העבערער וועלט,
א זואונדערלאכע אזן א געטלאכע,
א וועלט וואו טינקי״ט הערשט,
אזן דער באשאפער, ד׳ וואונדערלאכע נאטור.
וו׳ א׳ך ג״ אז׳׳ באוועגלאך אזן פר״לאך
דערזע א׳ך א׳ן דער וי׳טנס א וואלקן,
וי״ס, אזן צארט אזן אומבאפלעקט.
א וואלקן,
נ״ן, א מטא וי״סע שעפסן.

בעלא דארפמאן
קלאס ד2.

דער פר׳לינג

וי׳נטן וי״ן,
רעגנס ג״ן,
בלומען שפראצן,
פון ד׳ גראזן,
הי׳נטן וי״ן,
מענשן ז״ן,
וועווערקעס שפר׳נגען
אזן פוי׳געלאך ז׳נגען.

בנימ׳ן בלאק
קלאס ד2.

סאמואל גאמפערס לעבן

סאמואל גאמפערס אי"ז געקומען קי"ן אמעריקא אלס א אינגל פון צען יאר. ער האט געהאלפן זיין פאטער אין א שוך געשעפט. ווען ער אי"ז געווען פונפצן יאר אלט האט ער געארבעט אין א סיגאר פאבריק. שפעטער אי"ז ער געווארן דער ערשטער סעקרעטאר פון דער סיגאר יוניאן, וועלכע ער האט געהאלפן ארגאניזירן. ער האט זיך אזוי באליבט געמאכט פאר זיין ארבעט בי די ארבעטער פון די יוניאנס, אז זי האבן אים דערוילט שפעטער אלס דעם פרעזידענט פון דער „פעדערעישאן פון לייבאר" ער אי"ז געווען בארימט בי"ז דעם לעצטן טאג פון זיין לעבן. דעם 18טן דעצעמבער 1924 אי"ז ער געשטארבן, אי"בערלאזענדיק נאך זיך א שטארקע ארבעטער-באוועגונג.

ארטור קארגער
קלאס 2ד.

מיין ברודערל

ווען עס קומט אן נאכט,
זעץ איך זיך אוועק און טראכט,
שטעלט זיך לעבן מיר מיין ברודערל און לאכט.

פרעג איך, וואס ווילסט ער,
דרייט ער זיך אום און גיט דערבי א קלער
נאכדעם גיט ער אוועק און טשעפעט מיך ניט מער.

שפעטער גייט ער שלאפן
און הייבט אן צו שטיל זינגען,
וויים איך שוין, אז ער איז שלאף-לאנד. אנטלאפן.

פייטע גאלדשטיין
קלאס 3ב.

מיין ערשטער טאג אין דער ארבעטער-רינג שולע

איך בין נאך געווען א קליין אינגל, קוים 8 יאר אלט. איך בין דאמאלסט געווען אין א נידערישן קלאס אין דער ענגלישער שולע. די זאכן, וואס מען האט מיר דארט געלערנט האב איך ניט פארשטאנען. די שול האט מיר ניט זייער שטארק פארא־נטערעסירט, ווייל די שפראך, וועלכע מען האט מיר געלערנט האב איך זעלטן געהערט רעדן. אין דער הייס.

אי"ך קאן נ"ט זאגן, אז ד" געש"כטעס, וועלכע מען האט מי"ר דארט דערצ"ילט וועגן ד" בארימטע אמער"קאנער העלדן און קר"יגער, און וועגז ד" קאמפן וועלכע ז" האבן געפי"רט ז"נען אינטערעסאנט. מי"ר ז"ינען ז" נ"ט געפעלן, וי"ל עס אי"ז נ"ט ד" געש"כטע פון מ"ין פאלק, און דערפאר אי"ז דאס מי"ר געווען פרעמד, און "עדן מאל פלעגט אי"ך טראכטן וועגן דעם אזן פרעגן מ"ינע עלטערן פארש"דענע פראגעס.

א"ינמאל קומט צו מי"ר צו מ"ין פאטער און זאגט: „קום, מ"ין זון, אי"ך וועל ד"ר נעמען ערגעץ." אי"ך האב ז"ך שנעל אנגעטאן אזן ב"ן געגאנגען מי"ט אי"ם. ער האט מי"ר צוגעפי"רט צו א פרעמדער הו"ז מי"ט אסך שט"גן. מי"ך האט ז"ער געוואונדערט, וער עס וואו"נט דא? מי"ר ז"ינען ארי"ן. מ"ין פאטער האט אנגעה"בן רעדן מי"ט א מען, וועלכער אי"ז געזעסן ב"י א שר"יב ט"ש. דער מאן האט מי"ך געפרעגט מ"ין נאמען אזן עס ארי"נגעשר"בן אי"ן א גרו"סן בוך, דערנאך האט ער מי"ר ארי"נגעפי"רט אי"ן א גרו"סן צ"מער, וואו עס ז"ינען געזעסן אסך ק"ינדער אזן געלערנט. אי"ך האב ז"ך או"ך אוועקגעזעצט אזן ז"ך גוט צוגעהערט, וואס דער לערער זאגט. גראד דאן האבן ז" געלערנט ד" אי"די"ש געש"כטע. אי"ך האב ז"ך דערמאנט אן ד" מעשה, וועלכע מ"ן פאטער האט מי"ך אמאל דערצ"לט. נאך ד" מעשה האבן מי"ר געלעזן אזן געשר"בן אי"ן ד" העפטן. אי"ך האב ז"ך או"ם-געלערנט אסך זאכן, וואס אי"ך האב נ"ט געוואוסט. אזו" א"ז פארב" מ"ן ערשטער טאג אי"ן דער ארבעטער-ר"נג טול.

אי"זי"דאר פארטנו"י
קלאס ד2.

קומט אי"ן דער טול ארי"ן

אי"ך ג"י אי"ן דער ארבעטער-ר"נג טול,
מען לערנט דארט חכמה א פולע,
מען לערנט טראכטן אזן לעזן
נ"ט וי" ס"א"ז אמאל געווען.
אסך, אסך נוצלאכע זאכן,
מען האט מער שכל וי" שפ"לן אזן לאכן,
"עדעס ק"נד, וואס וי"ל נאר"ש נ"ט ז"ן,
זאל גל"ך א"ן ארבעטער-ר"נג טול ארי"ן.

פלארא מוס"ן
קלאס ד2.

ה ע ר ב ס ט

.1

ווינטן וויען,
רעגנס גיסען,
בלומען פארשטארבן
דער ברוט—איז די גארבן

.2

די זון שיקט אונז מער ניט
קיין וואריע שטראלן,
און בלעטלאך פון ביימער,
זיי פאלן און פאלן.

.3

די פיגלאך דערשפירן
דעם וויגט און די קעלט,
און פליען אוועק
איז א וואריער וועלט.

.4

די וועוועלקע שפרינגט אום
פון בוים צו בוים,
און וואס זי גיפינט נאר
טראגט זי אהים.

.5

און ברוגז די קינדער,
דער הערבסט איז געקומען,
זיי בענקען נאך פריהיט!
נאך פעלדער און בלומען.

.6

זי ווילן איז חפיסה,
איז שול ניט פארשפארט זיין
זיי ווילן זיך שפילן
און טאנצן און פריי זיין.

מרים לעווין
קלאס ד2.

אורזאכן און אומגליקן און וי אזוי זיי צו פארמידן

עס זיינען פארגעקומען אסך אומגליקן דעם זומער. פארוואס? אלץ דורך אומפארזיכטיקייט. פארוואס זאל דאס זיין? מען קאן עס אויסמידן. עס זיינען דא מענשן, וועלכע זיינען פארזיכטיק אויף יעדן טריט און שריט. די מערצאל פון די מענשן זיינען אומפארזיכטיק און קוקן ניט וי זיי גיין. מענשן, מערסטנס קינדער, ווילן אלעמאל ארבערגין די גאס אידער דער אטאמאביל צי דער וואגן לויפט אוועק. דאס פירט צו אסך אומגליקן, אבער ניט אלעמאל זיינען די געליטענע די שולדיקע. אפטמאל איז עס דער שולד פון די טריבער. דאס צו פארמידן וואלט מען באדארפט דורכפירן א גרויסן שטרענגע עקזאמענס ביים ארויסגעבן ערלויבענישן צו טרייבן אטאמאביל.

אלזא, וען די דריי זאכן וואלטן דורכגעפירט ווערן: ערשטנס מענשן זאלן אויפפאסן אויף זיך, וען זיי גיין אין גאס. די דריווערס זאלן ניט פליען אזוי ווילד און הויפטזאכלאך, זאל די רעגירונג אויפפאסן מען זאל ניט ארויסגעבן יעדן מענשן ערלויבענישן צו טרייבן אן אטאמאביל. דאן וועט דער גרעסטער פראצענט אומגליקן פארמידן ווערן.

אידאר פארטנוי
קלאס ד2.

פ"ר חברים

מ"ר ז"נען פ"ר חברים פון ל"אוו"ם כאר,
מ"ר ז"נגען ש"ץ און קלאר,
מ"ר ז"נגען ש"נע ל"דער,
מ"ר שפ"לן אוי"ך אוי"ף פ"דלען.
מ"ר ז"נען פון דעם זעלבן קלאס,
נ"ט געטראכט, נ"ט געקלערט,
דערצ"לן מ"ר מעשה'לאך אסך,
מעשה'לאך דערצ"לן מ"ר ש"ץ און קלאר,
פר"לאך מאכן מ"ר אוי"ך בר"דערלאך פון קלאס.

א"ב" בוכצ"גער
קלאס ג2.

דער שנ"

עס שנ"ט, עס שנ"ט,
לאכן ז" מ"ט גרוים פר"ד,
מ"ט וואר"מע קל"דער,
שפ"לן מ"ר א"ן דעם 'שנ".

ב"ז וואס און ב"ז ווען,
ל"פט דער ו"נטער ו" 'ער קאן,
ארי"ן א"ן דעם שנ"
און לאכט מ"ט אונז פאר גרו"ס פר"ד.

א"ז" קאל"סמאן,
קלאס ד2.

ו" צו פארמ"דן סרפות

ו" מ"ר ו"ס, האבן אסך מענשן פארלארן ז"ערע לעבנס צול"ב סרפות. דאס א"ז דערפאר, ווייל ד" מענשן ז"נען נ"ט פארז"כט"ק. עס ז"נען פארן אסך אופנ"ם ו" ז"ך אפצוה"טן:

1. האלטן שוועבעלאך באהאלטן פון קל"נע ק"נדער.
2. האלטן שמאטעס ו"ט פון פ"ער.
3. ג"ט נ"ט א"ן קעלערס אדער א"ן אנדערע פ"נסטערע פלעצער מ"ט א ל"כט.
4. מען מוז ז"ן פארז"כט"ק נ"ט צו האלטן קעראס"ן לעבן פ"ער.
5. ווען א פ"ער ברעכט טו"ס, מוז מען נ"ט ווערן צום"שט.
6. מענשן זאלן נ"ט ווארפן דורך פענסטערס ס"גארן און ס"גארעטן.

רחל ס"לווערמאן
קלאס ד2.

דער קראנקער

דער קראנקער ז"פצט, ז"פצט און טראכט,
ווו ווען שו"ן קומען ו"דער א גר"נגע נאכט
ער זאל קאנען שלאפן רו"ק.

יארן קומען און גיין,
און דער קראנקער—נאר ער זיפצט און טראכט,
טראכט ווען זין וויטאג וועט פארגין,
יארן קומען און גיין,
און דעם קראנקען ווערט ערגער און ערגער
ביז ער אויז שוין בייא טויט.
ווייל דער טויט נעמען זין נשמה,
מישט זיך דאס לעבן אריין,
צעשלאגן זיי זיך,
שלאגן זיי זיך א גאנצן שאב,
ביז דער דאקטאר קומט און הילט אויר,
שמאירגם אהעק דער טויט,
ווייל דעם לעבנס שווערר האט אים געטראפן.
יארן קומען און גיין
און דער קראנקער אויז שוין געהילט,
פון אומגליק אויסגעשילט.

הערלד מינץ
קלאס 23.

פרילינג

קומט דער פרילינג—פרילאך ווערט;
פון דעם שניי—זואסער ווערט,
און די בלעטער אויף די בימער
ווערן גרין און בליען שיין.

אין די פארקן, קינדער קומען,
שרייען זיי און רייסן בלומען,
פאר די קלינע בריידערלאך,
וואס קאנען נישט די בלומען גרייבן.

און די פיגלאך זינגען שיין,
זיסע לידלאך, וואס זיי קאנען,
זינגען זיי דאך לוסטער—ווייס,
זינגען זיי שטנווייס.

די קינדער שפילן באל,
מיט א קטעקן אויף אמאל,
זיער פריילאך זינען אלע,
ווען דער שינער פרילינג קומט.

ניטן שאנדאלאוו.
קלאס 23

אינער א מאן אויז געפארן אין א פארד און ווען זיך זיער געשאקלט. קומט צו א צווישטער און זאגט: מיסטער, פארוואס שאקלט אויר זיך אזוי?" ענטפערט ער; "א, אין האב פריער געגעסן שאקלאד און אין האב אויצט געטרונקען מילך, שאקל איך זיך, כדי צו מאכן מאלטער-מילך.

רחל מאקאל
קלאס 23.